

Henkarihässäkkää

Henkari on mitä kätevin värkki. Se on jopa niin kätevä, että niitä ei huushollissa ole koskaan tarpeeksi. Kuinka monta kertaa vieraiden saapuessa onkaan hässäköity henkareiden kanssa.

Henkareita on monenlaisia. Pesuloista saa puhtaiden vaatteiden mukana pehmeästä langasta taivutettuja kertakäyttöisiä ripustimia. Ne eivät ainakaan minun taloudessani mene roskiin eivätkä edes metalliromun kiertoon. Ne säilytetään. Joko henkareina tai mainioina rautalanka-aihioina, joista voi värkätä tarvittaessa mitä vain.

Mutta käsitelläänpä nyt kestohenkareita. Niitä tehdään puusta, muovista ja metallista. Löytyypä jopa lattialla seisovia henkarin näköisiä telineitä. Yleensä henkarissa on jonkinlainen koukku. Tai ei ihan kaikissa. Monissa hotelleissa käytetään henkareita, joita ei kannata pihistää. Niissä kun on piikki tai väkä, joka käy vain sen hotellin vaatekaapin tangon nippeliin.

Mutta nyt käsittelen tavallisia henkareita. Tuntuu, että se henkarin teräskoukku ei ole kummoinenkaan. Kuinka paljon terästä kuvittelisitte kuluvan näihin koukkuihin vuodessa? Eikä nyt oteta sentään koko maailmaa vaan oma Eurooppamme. Viitisen tuhatta tonnia, uskokaa tai älkää!

Ruotsin Smoolannissa, sikäläisellä Laihialla, on erikoinen firma, jonka päätuote on henkareiden koukut.

Henkarin koukkujenkin valmistukseen liittyy omat niksinsä ja vaatimuksensa. Koukun pitää olla sileä ja kestävä. Sen pitää kääntyillä kevyesti kulloisissakin naulakoissa. Se ei saa tarttua sinne sun tänne eikä repiä vaatteita. Ja sitten tulee vielä värit ja kirjailut.

Henkarin koukkuihin liittyy eräs opettavainen tositarina Chicagosta. Erään fiksuikon varkaan onnistui viedä kerta kerran jälkeen sylillinen kalliita turkkeja tavarataloista ja turkisloukista. Kaveri käveli muina miehinä liikkeeseen, sieppasi turkit kainaloonsa ja hävisi salamannopeasti ihmisvilinään. Häntä ei saatu kiinni. Varkaudet jatkuivat. Myymälät ja vakuutusyhtiöt alkoivat tuskastua.

Poliisi oli voimaton. Sitten paikalle sattui eläkepäiviään odotteleva joviaali jeparisetä, jolta kukaan ei odottanut kummoisia. Hän laahusteli naulakoiden välissä, raapi kaljuaan ja kysyi, että saisiko kokeilla yhtä jujua. Ja saihan hän.

Varas iski taas parin päivän kuluttua ja yritti kahmaista nipun turkkeja. Ne eivät irronneetkaan telineestä. Varas häkeltyi, ja hänet saatiin kiikkiin.

Vanhan jeparin juju oli yksinkertainen. Hän oli kääntänyt peräkkäisten henkareiden koukut vuorotellen eri suuntiin. Henkareita ja turkkeja voitiin käsitellä helposti yksitellen, mutta nipussa ne eivät lähteneetkään siepparin mukaan.

Simppeliä! Tällaista se on keksiminen hienoimmillaan. Lasten ja pappojen leikkiä.

pajen